

Klein geluk - In de stad

Guus Luijters
Klein geluk
In de stad

Nieuw Amsterdam

Voor Ruth, Sara, Evie

Met dank aan Ronald Ockhuysen, Marjolijn de Cocq

Deze stukken zijn eerder verschenen in *Het Parool*.

© Guus Luijters 2018

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nico Richter

Foto omslag © Janneke Louman

Foto auteur © Eddy Posthuma de Boer

NUR 300

ISBN 978 90 468 2445 0

www.nieuwamsterdam.nl

In een draaiende draaideur lijkt de tijd tot stilstand gekomen. De draaideur draait en jij draait mee, of is het omgekeerd? Na een paar wentelingen weet je het niet meer. Het postkantoor bij ons in de Bos en Lommer had een draaideur. Als mijn moeder daar iets had te zoeken, ging ik maar wat graag mee. Een rondje in de draaideur en ik was in alle staten. ‘Vooruit, nog een keer dan,’ zei mijn moeder, wat haar door de andere postkantoorgebruikers niet in dank werd afgenomen. Nadat *This Side of Paradise* was verschenen, draaiden Scott en Zelda om het te vieren een half uur lang rondjes in de draaideur van het Waldorf Astoria, of was het de Plaza. Duizelig van geluk zullen ze zijn geweest. Een ritje in een draaideur is een reis naar de onsterfelijkheid, je bent onderweg, maar gaat nergens heen, de wereld draait en jij draait mee. Maar pas op als de draaideur tot stilstand komt, de dood is dan vaak dichtbij. Dat wisten wij al toen wij ons als jongens via de draaideur toegang probeerden te verschaffen tot de Bijenkorf. De portiers die erop loerden je in de kraag te vatten, waren niet mis. Maar als alles goed ging, wachtte het paradijs in de vorm van die prachtige houten roltrappen.

Voorbij de mooiste draaideur van de stad, die van American, lag een ander paradijs, de krantenkiosk, waar je op een zonnige zaterdagmiddag in de herfst zomaar een verse *New Yorker* kopen kon.

Op het pleintje aan het einde van de Esmoreitstraat, vlak bij de Erasmusgracht, sta ik naar een putdeksel aan de goot te kijken. Het is een doodgewone gietijzeren putdeksel met aan de gootkant twee poortjes om het water binnen te laten. Wat ik me probeer te herinneren, is of het deze putdeksel is die als doel diende als wij hier vijftenzestig jaar geleden een balletje traptten. Het is hetzelfde pleintje en dus dezelfde putdeksel, besluit ik. Een paar dagen eerder hield ik op de tennisbaan een bal met daarop het woord 'Perry' in mijn hand en ineens wist ik weer dat in mijn kinderjaren alle ballen onder een bepaald formaat 'perryballen' heetten. Waarom zal ik toen niet hebben geweten. Eerst oppoten en dan twee partijen kiezen. Wie wie was, was dan al bepaald. Nollie van de hoek was Faas Wilkes, Hans van Bronkhorst was Abe Lenstra, Frans de Bruyn was Mickey Clavan en ik, hoewel we zonder keeper speelden, Herman van Raalte. Tijdens ons potje gaf ik luidkeels verslag, waarbij de bal van Lenstra naar Bennaars naar Rijvers ging en dan onderschept werd door Terlouw die het leder op de slof van Wilkes plaatste en 'Goal, goal, goal!' 1-0 voor ons! In de tram op de halte voor het CS zegt een meisje in haar telefoon: 'Er staan nog drie toeristen

kaartjes te kopen, of nee, vier, er is er net een bij gekomen. Nog drie nu, twee, kom op, schiet op, rennen, als je opschiet, haal je het.' En terwijl ik luister naar haar ooggetuigenverslag komt door de menigte haar vriendin aanrennen. Goal!

Mijn oom Piet was de broer van mijn vader en timmerman. Hij had een werkplaats in de Bethaniënstraat waar vanaf 1947 naar hartelust gezaagd, geschaafd en getimmerd werd. Maar in de jaren tachtig kwam er een uit Brabant afkomstige schrijver aan de overkant wonen en binnen de kortste keren was het uit met de pret. De schrijver schiep 's nachts, en overdag kon hij geen gezaag, geschaaf en getimmer aan zijn kop hebben. Mijn oom moest dus dicht. Mijn oom Piet was een goede timmerman, zoals je die vroeger had, bij bossen. Je had ook elektriciens, behangers, stukadoors, ja zelfs loodgieters die hun vak verstonden. Allemaal voorbij, want we kopen alles nieuw en hebben dat soort lui niet nodig. Mijn oom Piet was een gewone timmerman, maar een met een specialiteit. Te weten de wenteltrap. Op gevoel timmerde hij de volmaakte wenteltrap, geen sinecure. Zijn laatste trap timmerde hij in het huis tegenover het onze in de Bosboom Toussaintstraat, een mooie laatste trap. Vorige week fietste ik onder de bomen van de Apollolaan toen ik vlak voorbij het malle monument met het zwembadje, dat vroeger het Van Heutsz-monument was, zomaar op straat een vers getimmerde trap tegen een gevel zag staan. De trap leek nergens

heen te gaan. Hij stond daar maar te staan. De twee bouwvakkers die ik over de trap aansprak, wisten van niets. Sterker nog, ze hadden de hele trap niet gezien, zij waren met iets anders bezig. Een trap naar niets is als een station zonder rails, een doodlopende snelweg, een brug die niets verbindt, een deur die geen toegang biedt, is een trap naar niets.

Het verschil tussen een koffiehuis en een volkskoffiehuis was, meen ik, dat arbeiders in het volkskoffiehuis hun broodtrommel konden leegeten, terwijl het volkskoffiehuis er een kop koffie of een glas melk of karnemelk bij serveerde. Het waren stoere mannen in werkkleding die moeiteloos twaalf boterhammen soldaat maakten. Bij de koffie werd vaak gekaart, herinner ik me van de tijd dat ik als bijrijder op een busje door de stad werd gereden om pakjes op te halen en weg te brengen. Om twaalf uur keek de chauffeur op zijn horloge en zei: ‘Twaalf uur. Schaften,’ waarop hij naar het dichtstbijzijnde volkskoffiehuis reed. Meestal bevond zich dat schuin tegenover De Gooyer. De mannen met wie we een tafeltje deelden, waren altijd diep onder de indruk van de twee boterhammen die ik at. De eerste keer dat ik een volkskoffiehuis bezocht, was niet om mijn brood op te eten, maar om een flesje bier te drinken. Een café vonden mijn vriend en ik een beetje eng en we oefenden in een voornamelijk door taxichauffeurs bevolkt volkskoffiehuis in de Lange Leidse-dwarsstraat. Tegen de man die de gangdeur stond te verven

zei de koffiehuisbaas: ‘Hé Rembrandt! Een biertje?’ Dat is op de kop af achtenvijftig jaar geleden. Inmiddels zijn de volkskoffiehuizen uit de stad verdwenen. Arbeiders zie je ook niet meer. Maar van de week zag ik er een stel zitten, allemaal in witte werkkleding, stukadoors waarschijnlijk of schilders. Ze zaten voor hun klus hun brood op te eten. Een deur verder was zo’n Coffee Company-achtig geval waar ze voor vijf euro geklopte melk in een kartonnen take-awaybeker verkopen. De mannen schonken hun koffie uit een thermoskan.

Ik kwam de Velazquezstraat uit fietsen toen ik Cox Habbema zag, die me vanuit de Rubensstraat tegemoetkwam. Ze keek voor zich uit, zonder iets te zien leek het. ‘Cox!’ zei ik. Heel even keek ze me aan, heel even lichtten haar ogen op. Toen was ze in zichzelf verdwenen en liep met kleine stapjes verder. Daarna zag ik haar wel vaker lopen, altijd in dezelfde schuifelgang. Soms ook stond ze in de tram. En toen was ze dood. ‘Ze dwaalde als een geest door de stad,’ zei iemand na haar dood. Er dwalen ook lang geleden gestorvenen door de stad. Patrick bijvoorbeeld. Patrick was een vriend. Hij woonde in de J.J. Viottastraat. Mijn vriendin van school is er een keer op een feestje geweest en beweert dat ze zo kan aanwijzen waar Patrick woonde. Maar ze doet het nooit. Patrick had een BMW, daar zijn mijn vriendin en vriend van school en ik het over eens. Als ik op zaterdagmiddag in De Groene Kalebas zat, voor koffie en een uurtje jazz, stond Patrick vaak in

de dwarsstraat op zijn brommer op me te wachten. Zodra ik achterop zat gaf hij gas. Op topsnelheid spoten we dan door de straatjes. Dat weet ik nog, maar verder herinneren we ons niks, mijn vrienden en ik. Zelfs zijn achternaam zijn we vergeten. Patrick pleegde zelfmoord. In 1961, denk ik. Waarom weten we niet. We weten niet eens waarvan we hem kenden. Soms denk ik dat ik me herinner hoe hij eruitzag. Maar dan is het beeld weer verdwenen. Patrick is een geest die door de stad dwaalt en ons niet vinden wil.

Volgens de overlevering zongen nog niet eens zo lang geleden bouwvakkers op hun steiger uit volle borst het duet uit de *Parelvissers* en trokken stratenmakers een hele straat uit voor de *Carmen*. Slagersjongens zaten in die dagen nog zingend op de fiets en ook in de havens, ja, zelfs in fabriekshallen werd gezongen. Het is zo'n verhaal als dat in de Parijse metro iedereen Montaigne of Proust zit te lezen, maar een beetje waar is het wel. Toen ik klein was, kende iedereen liedjes, van de radio en van de opera en operette, en mensen vonden het leuk om met elkaar te zingen. 's Morgens in bed hoorde ik de melkboer zingen, 's avonds laat kwam er nog een straatzanger door de straat. In huis zong mijn moeder, van de zeven boeven en van de wilgen die hun pruiken moesten laten knippen. In de bioscoop speelde Bernard Drukker op zijn orgel en zongen wij de tekst die op het scherm geprojecteerd werd, grappige covers van bekende liedjes. Een

spotje wees de lettergrepen aan, om altijd te eindigen op de kale knikker van Drukker, die dan deed of hij niks in de gaten had. Nog mooier vond ik het als een volle bioscoopzaal een bioscoopreclame meezong: ‘Dubbelmint-kauwgum in het gele papier/ verfrist en verdubbelt je hele plezier/ Dubbel zo sterk en dubbel zo fit/ Dubbelmint Dubbelmint dat is de hit’. De tweelingzusjes die het lied zongen, werden uitbundig toegejuicht. Er moet meer gezongen worden.

Ik heb drie neven. Ik had nog een nicht, maar die is dood. Het was een leuke nicht, die er interessante vriendjes op na hield. Ik weet nog dat ze mijn moeder liet zien wat ze allemaal van haar loodgietende aspirant-verloofde had gekregen: een klokje, een armband, een halsketting, oorbellen; alles goud, veertien karaats. Later bleek hij inbreker. Een van mijn drie neven woonde op de Admiralengracht. Als iemand vroeg waar hij woonde, zei zijn vrouw: ‘Aan de gracht.’ Niet gelogen en toch leuk. Dat ik zelf ook aan een gracht ben opgegroeid, is nooit tot me doorgedrongen. De Erasmusgracht was geen gracht maar een modderslootje. De Admiralengracht was ook geen gracht, maar daar begint verandering in te komen. Na een bezoek aan de Albert Heijn legden wij aan bij Radijs, op de hoek van Jan Eef en Admiralengracht. Radijs heeft drie terrassen, een voor de deur, een aan de gracht en een op de steiger beneden aan het water. Terrassen aan de Admiralengracht, wie had dat ooit gedacht. Wij zaten

aan de gracht, naast een moeder, haar dochter en een hondje. ‘Wat een lief hondje,’ zei onze kleindochter die regelmatig laat weten dat haar grootouders best een hondje zouden kunnen nemen. ‘Hij is van mijn dochter,’ zei de moeder. ‘Ze heeft hem op haar veertiende gekregen. Ze moest beloven dat zij hem zou uitlaten. En dat heeft ze ook gedaan.’ ‘Ben jij dat!’ riep ik opgetogen. ‘Je hoort weleens dat er een meisje is dat beloofd heeft haar hondje uit te laten en dat ook deed. Ik dacht altijd dat het een verzinsel was, maar dat ben jij dus.’ De dochter lachte, en onze kleindochter aaide haar hond.

Als ik mijn fiets uit het rek til, zie ik dat er in mijn mandje een rood verkleurd herfstblad ligt. Even later, hoekie om en een stukje langs de gracht waaraan, maar dan aan de overkant, ‘de rijken wonen’, zoals Karel van het Reve graag zei, kijk ik aan tegen een knalrode vuurdoornhaag. Geen haast vandaag. Over de Amstelveenseweg gaat het, waar café voorheen De Doofpot een nieuwe huurder aankondigt, langs de haringkar op de Sluis en zo via de Derde Kostverlorenkade en het onderschatte J.J. Cremerplein naar de Staringhof, waar de rode wingerd tot de dakrand reikt. Een kind staat boven aan het trappetje van de glijbaan, die zo hoog is als geen glijbaan ooit nog zijn zal. Ik ben op weg naar mijn lievelingskastanje om daar kastanjes te rapen, die ik niet zal roosteren op een vuurtje, maar in potten zaaien zal, zodat ik er volgend jaar weer een paar kastanjeboompjes bij heb. Ik

houd ze klein, mijn kastanjes, maar hun blad is er niet minder om, om over de kleverig glanzende knoppen die zich in de winter vormen maar te zwijgen. Bij antiquariaat Sterre der Zee ga ik het poortje door naar de Bellamystraat en daar heb je de piepkleine Caspar Flickhof al met zijn reusachtige kastanje. Die tot mijn grote schrik helemaal kaal is. Tussen de schaarse lege doppen glinsteren twee kastanjes. Ik herinner me van andere jaren dat het hele pleintje glom en dat mijn broekzakken en de zakken van mijn jas uitpuilden van de kastanjes die we met handenvol van de grond schepten. De plastic zak die ik hoopte te vullen, kan in mijn zak blijven.

In de gang van het grachtenpand waar de uitgever huist die mij had uitgenodigd voor een lichte lunch stond een bezem. ‘Een bezem!’ riep ik uitgelaten tegen de dame die me binnenliet. Ze had de bezem nooit opgemerkt, maar hij stond er. Het was een fraai exemplaar, duidelijk ongebruikt, maar heel geschikt om de kleine hoekjes uit te bezemen, zoals aspirant-straatveger Valentin Brû, een van mijn literaire helden, het in *De zondag des levens*, een van mijn favoriete boeken, heeft omschreven. Maar het pand bestond niet bij bezems alleen. De uitgever voerde mij mee naar een kamer in de nok van het gebouw, waar een ouderwetse hutkoffer stond met een label van Cunard White Star to Europe. De hutkoffer was, zo bleek uit het label, op 23 februari 1952 aan boord van de *RMS Queen Mary* van New York, USA, vertrokken

naar Southampton, Eng. De passagier eerste klas van de koffer was Stan Laurel. De hutkoffer van Stan Laurel op zolder in een huis aan de Amsterdamse Herengracht, hoe dicht kan je bij de helft van het wonderduo komen. Ik weet een huis in Amsterdam waar in de gang een reclameposter hangt waarop Laurel en Hardy Van Houten-cacao aanprijzen. De gelukkige bezitter van de poster onderhield tussen augustus 1961 en december 1963 een bescheiden briefwisseling met Stan Laurel. Ik heb de brieven eens mee naar huis mogen nemen om ze op mijn gemak te bekijken. Op 14 september 1962 schreef Stan Laurel aan 'Dear Mr. Stigter' dat hij in 1912 eens in Scheveningen is geweest en: 'No we never made any special photograph for "Van Houten chocolate", we know nothing about this advertisement.'

De stad is overdekt met een net van onzichtbare draden die allerlei plekken en plaatsen met elkaar verbinden, zonder dat wij of die plaatsen en plekken daar al te veel weet van hebben. Je staat bij de Athenaeum Boekhandel, maar het boek dat je hebben wil, hebben ze niet. Niet dat zoiets vaak voorkomt, maar het kan gebeuren, en ineens dringt het tot je door dat zich in je brein een lijstje ontrolt met daarop de op loopafstand gelegen boekenwinkels. De boekenwinkels in de stad zijn op de een of andere manier met elkaar verbonden, zoals ook galerieën dat zijn, en musea, theehuizen in parken, haringkarren, bloemenstallen, antiquariaten, automatieken;

de stad hangt van onzichtbare draden aan elkaar. Aardig is dat niet meer bestaande locaties zich niet tussen de plaatsen en plekken van nu proberen te wringen. Ik sta bij Cinecenter en de film die ik wil zien, draait niet op dinsdagmiddag half vijf zoals ik dacht, maar alleen op donderdagavond negen uur. Omdat ik toch naar de film wil, draai ik een rijtje bioscopen af: City, Uitkijk, Pathé de Munt, Tuschinski, en dan wordt het problematisch, want de Movies zijn wel erg ver weg. Vroeger zou dat rijtje er heel anders hebben uitgezien en was het veel langer geweest. Maar het rijtje van voormalige en verdwenen bioscopen is tot een zelfstandig rijtje geworden, dat los van het heden staat. Pas als ik me voorstel dat ik bij de niet meer bestaande Hallen sta bijvoorbeeld ontrolt het zich: Hallen, Westend, Olympia, Ceintuur, Alhambra, Nöggerath, Cineac, Roxy, Corso, Cineac Damrak, Royal, Luxor, Parisien, Centraal, Rex, Hollandia.

Op zaterdagmiddag, voor Pete Felleman maar na de Dutch Swing College Band als ik me goed herinner, kwamen de Ramblers. Vooral hun gezongen toneelstukjes, ‘De Ramblers gaan uit vissen’, ‘Het proces van Pietertje Swing’, vond ik leuk, en de slottune natuurlijk, waarin Theo Uden Masman zijn vermaarde ‘Maarrrrr wij komen terug...’ liet horen. Ook leuk was dat als Marcel Thielemans werd aangekondigd mijn moeder ‘oude stoepen-neuker’ zei. Wie weet wat een stoepen-neuker is, mag het zeggen. Ik weet het niet en mijn moeder

kan ik het niet vragen. Als meisje stalde zij haar fiets in een fietsenstalling in de Allard Piersonstraat. Daar zat altijd een jonge jongen op een gitaar te spelen. Eddy Christiani was zes jaar jonger dan mijn moeder. In de oorlog werd hij beroemd met 'Ouwe taaie' ('laat je broek maar waaien') en na de oorlog hoorde je hem op de radio met Frans Poptie en de Swing Specials, maar hij had natuurlijk ook een eigen band. Eddy Christiani stond bekend als 'de zanger op afbetaling' en ik zing hem nog iedere dag: 'You are my chocolaadje' ('mijn kri-kra kroesebol'), Mijn achterband is wel wat zacht ('maar dat geeft niet lieve pop/spring maar achterop'), 'Zonnig Madeira' ('land van liefde en zon'). In 1966 organiseerde de door Wim Noordhoek verzonden Stichting Jeugdsentiment in de Eben Haëzerschool in de Jordaan de Grote Tentoonstelling. Eddy Christiani was eregast. Nooit zal ik vergeten hoe hij, nadat hij was geïntroduceerd, opstond uit de schoolbank en in alle richtingen een kleine, beleefde buiging maakte.

Waar ik oorspronkelijk heen zou gaan, ben ik vergeten, maar de reclame voor 'REO Automobielen Leidschestraat' op een gevel aan de Blasiusstraat lokte me de Weesperzijde op. Het was een zomerse dag in de herfst en de Amstel lag er flonkerend bij. De huizen aan de overkant leken ver weg. Ter hoogte van nummer 80 zag ik een sleuf die erom schreeuwde nader bekeken te worden. Er was een Centrum voor bewustzijnsontwikkeling gevestigd met de toepasselijke naam De

Ruimte, en bij Fotogeschenk hing een poster achter het raam met de woorden ‘Met een ijsje in je hand is het elke dag zomer’. Ook stond er een fraaie boom met bladeren zoals ik nog nooit gezien had. De tuinvrouw van ‘tuinieren als kunst’ bracht uitkomst, het was een Chinese magnolia. Even verder aan de Weesperzijde was weer een sleuf en deze voerde naar een binnenplein met prachtige houten huizen. Voor een van de huizen zat een vrouw in de zon een bruine boterham met kaas en tomaat te eten. ‘Wat is het hier mooi,’ zei ik, terwijl ik een rondje door de stilte fietste. ‘Het is een soort Begijnhof,’ zei ze. ‘Maar niemand die het weet, er komt hier geen mens.’ Haar man kwam erbij staan en we hadden het over de brouwerij die hier vroeger was en over de mosterdfabriek van Luycks die op het plein drie molenstenen had achtergelaten. De zon verdween achter de huizen en ik vervolgde mijn weg, naar de Omval met het leuke ophaalbruggetje en al dat water. Het was een mooie dinsdagmiddag, half drie, en tien over zes op de klok op de watertoren.

Op een dag ben ik regenbogen gaan sparen. Het begon met een flets regenboogje boven de Jacob van Lennepkade, vanaf de brug in de Bilderdijkstraat gezien. De regenboog hing heel in de verte, zo ongeveer waar ik De Baarsjes vermoedde. Een beetje regenboog heeft zeven kleuren, maar dat haalde deze niet. Toch was het de regenboog die me tot verzamelen aanzette. Inmiddels heb ik een mooie verzameling, met als

topstukken een dubbele regenboog boven de Amstel ter hoogte van de Berlagebrug, een parmantig boogje dat mee-boog met de overkapping van het Centraal Station en een krachtige boog in zuivere kleuren, van rood tot violet, die aan het einde van de Hoofdweg stond. Behalve regenbogen spaar ik ook volle manen. De volle maan die langs zeilde achter de Posthoorn is een van mijn favorieten, maar de volle maan die op de Koekjesbrug ligt aan het einde van de Bosboom Toussaintstraat mag er ook wezen, net als de maan die onderging achter het Paleis op de Dam. Ik sta ook aan het hoofd van een kleine maar opmerkelijke collectie sleepbootjes die onder een brug door varen, waaronder zelfs enkele sleepbootjes met brandend toplicht die onder een brug door varen op de Amstel en in de Brouwersgracht. En nu we toch bezig zijn: in mijn verzameling beroemdheden in het wild waargenomen, bevinden zich onder anderen Derek Walcott, Alec Guinness, Willeke Alberti, Joseph Heller, Chet Baker en Jean-Paul Belmondo, hoewel de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik Belmondo niet in Amsterdam gespot heb, dus of hij wel in mijn verzameling hoort is twijfelachtig. Ik spaar ook potloden.

Toen ik met mijn in de provincie aangeschafte nieuwe tweedehands fiets het Centraal Station uitkwam, begon het te regenen. Eerst nog voorzichtig, maar alras brak de pleuris uit, zodat ik me genoodzaakt zag te schuilen. Het kwam dus

goed uit dat ik net langs de arcade fietste van de vroegere Cineac Damrak, nu een Casino. Mijn fiets en ik stonden nog niet op het droge toen een man mij kwam zeggen dat ik hier niet staan mocht. De man droeg een uniform, net als de portier van de Cineac Damrak er indertijd een droeg, met dat verschil dat het uniform van de portier van de Cineac Damrak op dat van een generaal in gala leek, terwijl het uniform van de Casino-portier saai was en grijs. 'Waarom niet?' zei ik tegen de man. 'Omdat het niet mag,' zei hij. Ik kreeg er meteen zin in. 'Van wie niet?' wou ik weten. 'Van de eigenaar.' 'Dat geloof je toch zelf niet,' zei ik. 'Toch is het zo,' zei hij. 'En jij mag hier wel staan van je baas?' zei ik. 'Ik heb geen baas,' antwoordde hij. 'En net zei je nog dat ik hier van je baas niet staan mocht.' 'Van de eigenaar,' zei hij. 'En daar is het fietsenrek.' 'Ik kom hier niet om mijn fiets te parkeren,' zei ik. 'Ik sta te schuilen.' Even hoopte ik dat hij over het erbij halen van de politie zou beginnen, maar helaas, mooier dan het was, werd het niet. Even later, op de gracht, zag ik een meisje lopen dat een bruin papieren boodschappenzak over haar hoofd had getrokken. Het regende nog steeds.

De knijpkat heb ik altijd gekoesterd. Als ik terugdenk aan het speelgoed dat ik in de eerste jaren na de oorlog van mijn ouders kreeg, herinner ik me een lullig opwindtreintje, een wals van Dinky Toys, en een stoet stenen cowboytjes en indiaantjes, allemaal niks. Leuker waren de uit kogellagers

afkomstige ‘looie daaien’ die mijn vader meebracht van zijn werk bij Fokker, want met die kogels kon je de cowboys en indianen bekogelen tot alleen het ijzerdraad overbleef waar ze door overeind werden gehouden. Veel fijner dan dit alles was de knijpkat. Een knijpkat is een soort zaklantaarn zonder batterijen. Er zit een hendel aan en als je die door te knijpen snel op en neer beweegt, gaat niet alleen het lampje branden, maar laat het apparaat ook een gierend kattengejank horen. Geef mij een donkere gang en een knijpkat en ik ben volmaakt gelukkig. En toen begaf het lampje het. Een knijpkat die geen licht geeft, blijkt toch minder, dus ging ik op zoek naar een lampje. Maar in alle lampenwinkels ving ik bod, zelfs bij Aurora konden ze me niet helpen. ‘Kijk eens op internet,’ zei de vriendelijke jongen die me te woord stond. Op internet vond ik de knijpkatershop.nl die gerund wordt door de Knijpkater. De Knijpkater heeft alles voor uw knijpkat, zelfs lampjes. Ik haalde mijn knijpkat tevoorschijn, stelde vast om welk type het ging, haalde het lampje eruit om even te kijken hoe klein het was, draaide het er weer in en zie, mijn knijpkat doet het weer.

In 1987 was Amsterdam het toneel van een grote kunstmanifestatie. Overal was van alles te zien, te horen en te doen, aan het IJ, op de Westertoren, in de Hortus waar alle paden blauw gekleurd waren, en bij de Munt waar op de hele uren in plaats van het carillon de roep van een bronstige eland te